

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **D. T. H.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2006, č. j. 61 Az 54/2004 – 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2006, č. j. 61 Az 54/2004 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 2. 2004, č. j. OAM-258/VL-10-16-2004, byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala jeho nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný nerozhodl o překážce vycestování. Zdůraznila, že toto rozhodnutí nemá náležitosti správního rozhodnutí, protože nebylo podepsáno oprávněnou osobou, a poukazovala na nicotnost napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 1. 2006, č. j. 61 Az 54/2004 – 35, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že s ohledem na skutková zjištění vyplývající z připojených správních spisů

týkajících se první a druhé žádosti žalobkyně o udělení azylu žalovaný správně zamítl opakovanou žádost žalobkyně v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Námitku nedostatku podpisu oprávněné osoby na napadeném rozhodnutí označil krajský soud za nedůvodnou, neboť ačkoliv postup žalovaného nebyl zcela v souladu s ustanovením § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, ve správním spisu je založen originál správního rozhodnutí, který splňuje zákonné náležitosti. Není proto pochyb, že napadené rozhodnutí je projevem vůle žalovaného. Jestliže žalobkyni doručený stejnopis napadeného rozhodnutí neobsahuje podpis oprávněné osoby, jedná se o vadu, která však podle krajského soudu nezakládá nezákonnost nebo dokonce nicotnost tohoto rozhodnutí. Z těchto důvodů krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť nebylo rozhodnuto o překážce vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, a vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě je překážka vycestování dána. Stěžovatelka dále namítala nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, který se nezabýval žalobním bodem směřujícím proti tomu, že žalovaný nerozhodl o překážce vycestování. K této námitce stěžovatelka poukázala na nálezy Ústavního soudu a zdůraznila povinnost soudu svá rozhodnutí odůvodnit. Stěžovatelka dále namítala, že neobdržela od krajského soudu výzvu ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s., a nemohla tak vyjádřit svůj souhlas či nesouhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že překážka vycestování se posuzuje pouze v případě neudělení nebo odnětí azylu. K dalším námitkám se nevyjádřil a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud shledal podanou kasační stížnost přípustnou a přijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a shledal přitom vady, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že žalobu jménem stěžovatelky podepsal a podal Mgr. Ervín Perthen, advokát. K podané žalobě však přiložil plnou moc k zastupování v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí, kterou mu udělil pan L. V. Ch., a nikoliv plnou moc udělenou stěžovatelkou. Jiná plná moc nebyla krajskému soudu v průběhu řízení o žalobě předložena.

Vzhledem k tomu, že tvrzený zástupce stěžovatelky neprokázal své oprávnění jménem stěžovatelky podepsat a podat žalobu, ani neprokázal, že je oprávněn stěžovatelku v řízení před krajským soudem zastupovat, je zřejmé, že řízení před krajským soudem trpí vadou. Krajský soud měl stěžovatelku, resp. jejího tvrzeného zástupce vyzvat k prokázání vztahu právního zastoupení. To však krajský soud neučinil a nepostavil na jisto, zda je podaná žaloba projevem vůle stěžovatelky nebo zda jde o podání osoby k tomu zjevně neoprávněné ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V řízení pak dále komunikoval s tvrzeným zástupcem stěžovatelky a tomuto zástupci doručoval veškeré písemnosti, čímž řízení zatížil zásadní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí o věci samé, a způsobil tak jeho nepřezkoumatelnost.

S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2006, č. j. 61 Az 54/2004 – 35, zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost způsobenou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Samotnou hmotně právní podstatou věci se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možné přistoupit pouze v případě, že by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se tak nemohl zabývat námitkami stěžovatelky uvedenými v kasační stížnosti.

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že se krajský soud nevypořádal s jednou ze žalobních námitek, kterou stěžovatelka napadala rozhodnutí žalovaného pro absenci posouzení existence překážky vycestování.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby vyzval stěžovatelku, resp. jejího tvrzeného zástupce, k prokázání vztahu právního zastoupení předložením odpovídající plné moci, případně aby zjistil, zda podaná žaloba je projevem vůle stěžovatelky či nikoliv.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu